

lig var en brav Mand, som jeg sagde, thi ellers vilde Arbejdsgiveren selvfølgelig ikke have opført sig saaledes. I samme Tid blev Konen tagen bort fra sit Hjem og ligeledes spærret inde. Hendes Mand var da hos mig og grød over, at det gik helt galt i Hjemmet, fordi Konen var borte, og han spurgte mig, om jeg ikke kunde give ham Raad. Men jeg vidste intet Raad, thi naar først en Mand er kommen inden for Fængslet, naar først en dansk Dommer har sat en Mand eller Kvinde inden for Laas og Staa i Varetægtsarrest, er det vanskeligt at faa dem ud igen; saa evner i hvert Tilfælde ikke almindelige Borgere noget paa dette Omraade. Paa dette som paa saa mange Omraader støder Politimesteren og Dommeren som en Konge, og det er det, jeg mener, ikke burde være Tilfældet. Dette Forslag burde have taget noget Sigte paa at trække Politiet her i Landet noget ned af den Piedestal, paa hvilken det er stillet op, og paa at gøre det Politisystem, vi have her hjemme, noget mere folkeligt, end det er for Øjeblikket. Jeg tror, at det vilde være den bedste Maade, hvorpaa vi kunde komme Misbrug af Varetægtsarrest og andre af Politiets Misbrug til Livs. Derfor er der et Punkt i det foreliggende Lovforslag, som jeg ikke har nogen stor Tro til, og det er dette, at der er sat en Frist for Varetægtsarrestens Varighed, at Dommeren ikke kan diktere Varetægtsarrest ud over en Maaned, men, hvis denne Tid forløber, skal give en Kendelse igen for den næste Maaned. Jeg tror ikke, at dette vil være noget frugtbari Midde til at indskrænke Varetægtsarresternes Varighed. Hvis det bliver de imaa Konger, som vore Politimestre og Dommere ere for Øjeblikket, der selv skulle gaa alene efter deres eget Skøn og dømme der over, saa forekommer det mig, at der vel kan være Tale om at lade ham foretage dette Skøn en Gang eller maasse to Gange højest, men naar det kommer længere frem, saa han skal til at holde en Mand i Fængsel ud over tre, fire Maaned, tror jeg dog, at det vilde være rigtigt, at han saar en Unbefaling for eller Sanktion paa denne Kendelse, saa det ikke bliver ham alene, der kommer til at bestemme, om et Menneske endog i Aarevis skal sidde indespærret i Fængsel. Jeg tror, at naar det var stet en eller to Gange, at han havde forlænget Varetægtsfængslet for et Menneske med en Maaned, kunde det være rigtigt, at den tredje Gang skulde Justitsministeren give sin Sanktion, eller det kunde maasse ogsaa stærpes saaledes, at disse Mænd, som staa omtalt i § 21, eller, hvis denne Paragraf ikke skulde gaa igennem,

den kommunale Repræsentation, som findes i Nærheden, skulde anbefale en saadan Kendelse, for at man derigennem kunde forhindre, at et enkelt Menneske skulde kunne paahbyde et andet Menneske at sidde i Fængsel i Aarevis. — Foruden denne Enkelthed, som jeg her har draget frem, er der ganske naturligt flere andre Smaating, som jeg kunde have noget at udsætte paa, og som jeg kunde ønske forandrede, men da Klaffen er bleven saa mange, skal jeg ikke nu trætte det ærede Ting dermed. Der vil jo altid være Lejlighed til at komme tilbage til disse Ting. Ligesom den ærede Ordfører for Forslagsstillerne ser heller ikke jeg nogen Fare i, at man kan pege hist eller her i Lovforslaget og sige: Denne Sætning her kunde være anderledes, og denne Sætning der vil føre de og de Konsekvenser efter sig. Naar man ellers er klar over Formaalet, vil man jo meget let kunne ændre disse Ting, og saadanne nødvendige mindre Forandringer ville jo altid kunne foregaa i Udvalget. Dermed skal jeg altsaa ikke opholde det ærede Ting. Naar jeg har taget Ordet, har det været, fordi jeg, saa vidt mine Øvner slog til, vilde klargøre, at jeg tror, at skulle vi have en Forbedring af disse Forhold, maa vi gaa lidt videre, end dette Forslag tilfugter. Vi maa da ikke, saaledes som Forslagsstillerne her have gjort, lade Politiet blive staaende oppe paa Piedestalen eller lade det samme Politisystem, som vi for Øjeblikket have her i Danmark, blive ved at herste, men vi maa søge at faa Politiet stillet i Rapport til Befolkningen, og navnlig maa vi sørge for, at Borgernes Repræsentationer rundt omkring i Landet, Amsraadene og Byraadene i Provinserne og Borgerrepræsentationen her i Kjøbenhavn, saa noget at sige med Hensyn til Politifunktionærernes Antagelse og Afstedigelse. Vi maa da sørge for, at de i det hele taget saa noget mere Haand i Hanke med disse Funktionærer, end Tilfældet er nu. Hvis det bliver Tilfældet, men heller ikke en Smule for, tror jeg, at man fuldstændig vilde kunne hindre Misbrug.

N. J. Larsen: Til hvad den ærede Ordfører ytrede til Forsvar for det foreliggende Forslags Realitet, finder jeg ikke Anledning til at sige noget; det var i Virkeligheden slet ingen Ting. — Mere interesserer det mig derimod, hvad han anførte til Forsvar for Sagens Formaltet, den Maade, hvorpaa han og de 4 andre ærede Forslagsstillere vare komne til deres Forslag. Han henviste med en vis Patos til Folketingstidenden Sp. 72, hvoraf man ser, at han ved Forslagets Forelæggelse har hen-